λέμε. Καὶ τώρα τὸ χωριὸ, μὲ τὰ σπίτια ποῦ χτίζουνται, ξαπλόνεται ὁλοένα στὶς ἐξοχές.

Ἐξὸν τὰ πηγάδια ποῦ ἀναφέραμε, τὸ χωριὸ ἔχει καὶ βρύσες, ἀλλὰ μακρυὰ κάτω στὴ θάλασσα ὅπου εἶναι καὶ οἱ μπαξέδες καὶ χωράφια ἀπὸ πορτοκαλιές. Ὁ δρόμος τους κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ χωριὸ ἀπότομα σ' ἕνα ρέμμα γίνεται ὕστερα πλαγινός. Καὶ τραβάει ὡς σαράντα λεφτὰ τῆς ὥρας. Ἄλλοτες ὄξω ἀπ' τὸ χωριὸ ὕπαρχε, καθὼς λένε, δάσος ἀπὸ καστανιές· τώρα δὲ βρίσκεται καμμιά. Τὰ πλειότερα δέντρα μὲς τὸ χωριὸ εἶναι μυγδαλιὲς καὶ τζανεριὲς, ὅλος ὁ ἄλλος τόπος εἶναι ρουμάνι καὶ μόνο στοὺς στρωτοὺς γιαλοὺς εἶναι ἀρκετὰ λιόδεντρα. Οἱ ἀνθρῶποι ὅλοι ναυτικοὶ, ψαράδες καὶ σφουγγαράδες, καὶ τὰ περσότερα παιδιὰ ξενητεμένα. Αἰτία τὸ μέρος ποῦ δὲν ἔχει τόσο ψαχνὸ γιὰ σπείρσιμο. Ἀπὸ λεβάντε κι' ὅλας τὸ βουνὸ εἶναι κοφτὸ ὡς τὴ θάλασσα σὰν πύργος, κι' ἀπάνου στὸ μικρό του ἴσιωμα οἱ πέτρες εἶναι λὲς σπαρμένες καὶ ὅλες κοφτερὲς σὰν σπαθιὰ κι' οὔτε ἕνα δέντρο ν' ἀντικόβει τὸ κάμα τοῦ ἥλιου κάτ' ἀπ' τὸν ὁλάνοιχτον οὐρανό. Λίγα ἄγρια λουλούδια καὶ τὸ αἰώνιο ρουχαλητὸ τῆς θάλασσας, ποῦ τὰ κύματά της χτυποῦν τὰ θεμέλια τοῦ πύργου αὐτουνοῦ, ὅπου ἡ μοναξιὰ κ' ἡ ἐρημιὰ βαραίνει σὰν πλάκα κεῖνον ποῦ πάει ν' ἀγναντέψῃ θάλασσα. Τ' ἀέρι τοῦ χωριοῦ εἶναι πολὺ καλὸ καὶ ἡ θερμοκρασία μέτρια χειμῶνα-καλοκαῖρι, ποῦ πολλὰ κοπάδια βρίσκουν ξεχειμαδιό.

Τ' ἀγνάντιο του λαμπρό. Πιὸ πολὺ ἀπ' τὴν Ἁγιὰ-Τριάδα, ἀπ' ὅπου βλέπει κανένας τὴ θάλασσα γρεμισμένη πίσω ἀπὸ μεγάλο βουνὸ χαμπηλότερο (ἀπ' τὴν Ἁγιὰ-Τριάδα) καὶ ἄδεντρο καὶ παρὰ πάνω, σὰ σὲ κάδρο, τὰ ἥμερα βουνὰ τῆς Ἔγριπος μὲ πολλὲς κορφὲς, ρεμματιὲς κι' ὄχτους νὰ στρώνουνται, κατεβαίνοντας σ' ἄμμο ὁλοΐσια.

Καθὼς δὰ ἰσιοζυγιάζει κ' ἡ κορφὴ τοῦ βουνοῦ μὲ πολλὲς ἄλλες, φαίνονται τριγύρω τὰ βουνὰ σὰν κύματα, τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τἄλλο σ' ἀτελείωτη σειρά. Φαίνεται κι ὁ Παρνασσὸς κι ὁ Ἕλυμπος χιονισμένος ὡς τὸ θεριστὴ πάνω-κάτω, μὲ 10, 15 κορφὲς σκυμένες ὅλες μέσα, ποῦ κρατοῦνε ὅλη τὴν ἀμίλητη μεγαλοπρέπεια ἑνοῦ συνέδριου τῶν Θεῶν.

Π. Φ.

ΚΟΦΤΟ

Κι' αὐτὸ τοῦ Πάλλη μας

Ἤξερα 'γὼ τί θέλεις, μὰ πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ;
Ξεφόρτωσέ με κι' ἄμε...
Μαζί σου δὲν τὰ βάνω, μήτε πὼς θὰ ντραπῶ,
Μήτε καὶ πὼς φοβᾶμαι.

Δεμένα ἔχω τὰ χέρια, κιᾶν εἶμαι καὶ κακὸς,
Τίποτις δὲ θὰ πάθεις,
Τῆς ἀδερφῆς σου εἶμαι ὁ ἀγαπητικὸς,
Καὶ ρῶτα νὰ μὲ μάθεις.

Μὰ πιὸ καλὰ θὰ κάνεις νἀφίσεις τὸν καυγὰ,
Καὶ τὰ ψὶ, ψὶ τοῦ κόσμου,
Καὶ νἄρθεις νὰ μοῦ φέρεις ταχιὰ κόκκιν' αὐγὰ,
Κουνιάδος κι' ἀδρεφός μου.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ο ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ

Τραγωδία γλωσσοκλασσική

ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Κουρούπη κάρα...

ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

Νὰ τυπωθῇ ἡ κατὰ Μαλλιαρῶν διάλεξις
δός μοι καὶ σύ, Ἀντίγονε, μίαν δεκάρα...

ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

Ἀρ' οἶσθ' ὅ,τι Νουμᾶς τῶν ἀπὸ γλώττης κακῶν...

ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

Νουμᾶς ἐκδίδοται μὲ χρῆμα Ρωσσικόν... 5

ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

Ὁποῖον οὐχὶ δίδοται νῶν
πρὸς ἔκδοσιν «Πατρίων» καὶ «Ἑσπερινῶν».
Οὐδὲν γὰρ οὔθ' Ἑταιρία ποιεῖ ρουβλίων ἄτερ.

ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

Οὐδὲ τὰ δράματα τἀμὰ, ὦ πάτερ,
ἀμείβονται διὰ χρυσίου Ρωσσικοῦ...

ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

Οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμον ἐσθ' ὁποῖον οὐ 10
τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.

ΚΛΥΡΟΥΠΗΣ

Σώσωμεν τὴν γλῶσσάν μας καὶ ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν,
πλὴν σώσωμεν καὶ στόμαχόν μας τὸν κενόν.

ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

Καὶ νῶν τί τοῦτ' αὖ φασι πανδήμῳ πόλει
κήρυγμα θεῖναι Ψυχαριστὰς ἀγρίως; 15

ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

Ὀρχοῦνται, κορδακεύονται καὶ εὐωχοῦνται ὅλοι,
Ποποδονότσιεφ ρούβλια τοῖς ἔστειλεν ἀρτίως.

ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

Ἔχεις τι κἀσήκουσας ἤ σε λανθάνει
Ἔχθιστα προσστείχοντα τῇ γλώττῃ κακά;

ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

Νουμᾶς γὰρ ὁ παγκάκιστος ὅλα τὰ κάνει 20
Κ' ἐξευτελίζει τὰ ἐμὰ, ἔμμετρα καὶ πεζά.

ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

Καιρὸς ὑψῶσαι τὴν φωνὴν, ὦ τέκνον, γάρ...

ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

Γκάαρρρ!.. Γκάαρρρ!.. Γκάαρρρ!..

Ὁ Σοφοκλῖσκος

ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΕΡΑΪΔΕΣ

EDELWEISS

Μὲ τὸ κάτασπρο λουλούδι μοιάζει
τὸ κορμί σου, ἀγνὸ, παρθενικὸ,
στὸ βελοῦδο τοῦ ἀνθοῦ ταιριάζει
τ' ἀπαλό σου δέρμα τὸ λευκό.

Τὸ λουλοῦδι στοὺς γκρεμοὺς ἀνθίζει,
λούζεται στὰ κάλλη ἡ ρεματιὰ,
καὶ στὴν ἐρημιὰ ζωὴ χαρίζει
τῆς μορφῆς σου ἡ γλυκειὰ ματιά.

Τὴ ζωή του ὁ ἄνθρωπος τὴ δίνει
γιὰ τὸν ἄστρο τοῦ βουνοῦ ἀνθό,
ἄστε τὴν ψυχή μου ἐσὺ νὰ γίνῃ
δῶρο σου. ὦ Νεράϊδα, ποῦ ποθῶ.

ΛΟΕΓΓΡΙΝ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΦΑΒΟΡΙΤΟΣ

Φίλτατε Νουμᾶ,

Διαολάνθρωπος ὁ ἀγαπητός μου φίλος κ' ἐθνικὸς ἀπαγγελεὺς κ. Σιγάλας ἀφοῦ κατορθώνει κοντὰ στὰ τόσα ἄλλα θάματά του νὰ παράγει νύχτα μέρα, σὰ νἆναι φάμπρικα μακαρονιῶν, *εὐνοουμένους* καὶ *εὐνοουμένας*.

ὅ,τι ἤθελα τὸ εἶχα, νόμιζα μάλιστα πῶς ἄρχισα νὰ σ' ἀγαπῶ... κ' ἴσως σ' ἀγαποῦσα τότες. Μὰ μιὰ φορά, ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια ποῦ ζούσαμε μαζί, στὴ γειτονιά μας ἦρταν κάτι καινούριοι νοικατόροι, ἴσια-ἴσια κατάντικρά μας. Ἕνα πρωί, ἐσὺ εἴσουνα φεβγάτος, ἀνοίγοντας τὸ παράθυρό μου, βλέπω στὸ ἀντικρυνὸ τὸ σπίτι ἕνα νέο, καλοκαμωμένο, μελαχροινό, τέλος ὡραῖο, πολὺ ὡραῖο νέο. Μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση... μὰ φαίνεται πῶς θὰ τοῦ ἔκανα κ' ἐγὼ τὴν ἴδια ἐντύπωση, γιατὶ κάθε πρωὶ σὰν ἄνοιγα τὸ παραθύρι μου τὸν ἔβλεπα πάντα ἀντίκρυ μου λουσαρισμένο, μὲ στριμμένο μουστακάκι. Ἕνα πρωὶ τόλμησε καὶ μὲ χαιρέτησε ... Ἐγὼ τραβήχτηκα μέσα χωρὶς ν' ἀπαντήσω στὸ χαιρετισμό του. Μὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν μποροῦσα νὰ ξεκολλήσω ἀπὸ τὸ παραθύρι ... ἔφεβγα, ἐρχούμουνα, ἐρχούμουνα, ἔφεβγα. Ἔμοιαζα σὰν τὴν πεταλούδα ποῦ μαγέβεται ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας καὶ τρογυρνᾶ τρογυρνᾶ ἴσια μὲ ποῦ νὰ καῇ... Ἕνα πρωὶ ἀπάντησα κ' ἐγὼ στὸ χαιρετισμό του, βλέπεις, δὲν ἔμοιαζα ἐσένα, εἴμουνα ἄλλη πάστα... Κάθε μέρα τόνε συλλογιούμουνα, θυμοῦμαι μάλιστα πῶς κάμποσες βραδιὲς βλέποντάς με μελαχολικιά, μὲ ρώτησες τί ἔχω... Καὶ πῆρα τὰ μέτρα μου, κι ἄλλη φορὰ δὲ μὲ ξαναεῖδες συλλογισμένη... ξέρεις τ' εἶναι ἡ γυναῖκα σὰ θέλει νὰ ὑποκριθῇ; Ἕνα ἄλλο πρωὶ μόλις ἀνοίγω τὸ παράθυρο νἄτου καὶ νοιώθω κάτι νὰ πέφτῃ στὰ μοῦτρά μου. Ἀντίκρυ μου εἶταν ὁ νέος καὶ στὰ πόδια μου ἕνα χαρτάκι τυλιγμένο καλὰ καλά. Τὸ παίρνω, τὸ ξετυλίζω. Εἶτανε γράμμα. Πάω σὲ μιὰ κώχη καὶ τὸ διαβάζω. Πῶς χτυποῦσε ἡ καρδιά μου. Μοῦλεγε πῶς μ' ἀγαπᾶ πολύ. Πῶς ἤθελε ν' ἀνταμωθοῦμε. Ἐγὼ δὲν ἀποκρίθηκα στὸ γράμμα ἐκεῖνο, τοῦ εἶπα πῶς δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀφτὰ ποῦ μοῦ ἔγραψε, εἴμουνα παντρεμμένη. Θύμωσε, δυὸ τρεῖς μέρες δὲ φάνηκε. Ἀλήθεια τί μαριόλοι ποῦ εἶναι κ' οἱ ἄντροι... Ἀφτὸ δὲν ξέρω γιατὶ μοῦκανε μεγάλο κακό. Εἶταν τὶς μέρες ἐκεῖνες, ποῦ μὲ ξαναεῖδες νὰ μελαχολῶ καὶ μὲ ρωτοῦσες Οὔτε νὰ κρύψω πιὰ τὴ μελαχολία μου μποροῦσα καὶ σοῦ ἀποκρίθηκα πῶς εἴμουνα λιγάκι ἀδιάθετη. Τὸ κλάμα ποῦ ἔκανα κρυφά, τοὺς πόνους ποῦ τράβηξα εἶναι ἀνιστόρητοι. Τὸν ἀγαποῦσα τὸ μελαχρινὸ νέο, τρελλαινούμουνα γιὰ κείνονα, εἴμουνα δική του πιά. Τὴν τρίτη μέρα φάνηκε ξανὰ στὸ παράθυρο, μοῦ ἔρριξε ἀκόμα ἕνα γράμμα καὶ μοῦ ἔλεγε τὰ ἴδια, πρόσθετε μάλιστα πῶς ἂν ἀρνηθῶ θὰ σκοτωθῇ. Τί μποροῦσα νὰ κάνω, μοῦ εἶταν ἀδύνατο ν' ἀντισταθῶ, νὰ μὲ συχωρέσῃς, ἄντρα μου, ἀνήμπορο πλάσμα, ξέρεις ... Ἀφτὸ εἶναι κι ὅλας ἀπὸ τὸ Θεό, ἃ δὲν ἀγαποῦσα ἐσένα κι ἀγαποῦσα ἐκείνονα, δικό μου φταίξιμο δὲν εἶναι ... ὁ Θεὸς κυβερνοῦσε τὴν ἀγάπη μου καθὼς κυβερνᾶ ὅλο τὸν κόσμο... Μιὰ μέρα γίνηκα ὅλους διόλου δική του... Ἔτσι ζήσαμε ἕξη ἑφτὰ μῆνες. Ἄξαφνα τὸν ἔχασα. Δὲν τὸν ξαναεῖδα πιά. Ἔκλαψα, ἀποφάσισα ... πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ σκοτωθῶ, παρηγοριὰ δὲν εἶχα... Μὰ περνοῦσε ὁ καιρὸς καὶ μαζὶ μὲ τὸν καιρὸ πέρασε κ' ἡ ἀγάπη μου κι ἄρχισα ν' ἀγαπῶ τὸν ἄντρα μου καὶ νὰ τόνε σέβουμαι... νὰ μὴν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς νἀκούω τὴ φωνή του, τὸ περπάτημά του, τὸ γέλοιο... Ἡ ἀγάπη μου ἡ πραματικὴ ποῦ ἄρχισε γιὰ σένα φύτρωσε στὴν καρδιά μου ὕστερα... ὁ πρῶτός μου ὁ ἄντρας εἶτανε ἐκεῖνος, ἐσὺ εἴσουνα ὁ δέφτερος... Καὶ τώρα σ' ἀγαπῶ θεῖα... Τίποτα ἄλλο μυστικὸ δὲν ἔχω...ὅ,τι μοῦ ζήτησες σοῦ τῶδωσα καὶ τὴν ψυχή μου ἀκόμη ἃ ζητοῦσες θὰ σοῦ τὴν ἔδινα.»

— Φίλε μου Βαρλᾶ, φίλε μου Ἀλέξαντρε Βαρλᾶ, σὰν τἄκουσα ὅλ' ἀφτὰ μοῦ ἦρθε ἴλιγγος, ζάλη, μαβρίλα.., εἶδα σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ γκρεμίζεται τὸ ὄνειρό μου στὸ γκρεμνό... Γύρισα κ' εἶπα τῆς γυναίκας ἐκείνης πῶς εἶναι ἄτιμη... πῶς εἶναι μιὰ βρώμα καὶ δὲν ἄξιζε τὴν τόση ἀγάπη ποῦ τῆς εἶχα .. Καὶ τώρα στὰ γεράματα εἶμαι δυστυχής.

Ὁ Ἀλέξαντρος Βαρλᾶς ἐγάτσωσε τὰ μεγάλα δάχτυλα τῶν χεριῶν του στὶς μασκάλες τοῦ γελεκιοῦ του καὶ προσβλέποντας τὸ φίλο του πάτησε τὰ γέλοια, ποῦ καταβόησε ἡ κάμαρα.

— Χὰ, χὰ, χὰ! Ἀνέστη μου, χὰ, χὰ, χὰ!...

Ὁ Ἀνέστης Φαγούδης κατέβασε τὰ μοῦτρα του, σούφρωσε τὰ φρύδια του, σοβαρέφτηκε. Δὲν πρόσμενε ἀπὸ τὸ φίλο του τέτοια εἰρωνία, τέτοιο περιγέλασμα. Ὁ Βαρλᾶς